

VilaVen

PUBLICACIÓ GRATUÏTA
DE SANT ANTONI
I SANT PERE
DE VILAMAJOR

TOT ANIRÀ BÉ
PER ALS DE SEMPRE

EL SISTEMA SANITARI PÚBLIC EN PERILL

SANT PERE DE VILAMAJOR.—Vista General

SOS

SANT PERE

ATUREM LA DESTRUCCIÓ
DEL **PATRIMONI**

HISTÓRIC, PAISATGÍSTIC, IDENTITARI I CULTURAL

Nou Bloc del Sindicat de Vilamajor
per a les veïnes del poble

EDITORIAL

Des de la Redacció de VilaVeu us desitgem que l'any 2021 sigui millor que l'anterior, cosa no gaire difícil per la pandèmia que patim des del març i que ha agreujat la crisi global en què ja vivíem.

Durant l'any 2020 la COVID ha posat cap per avall el món que coneixíem i la vida que dúiem en les grans i petites coses, com ara l'anul·lació de l'Aplec de Sant Elies, cosa que no havia passat ni en la guerra civil.

Al VilaVeu que tens a les mans, hi podràs llegir l'article de l'acte de "dol comunitari" que vam fer per acomiadar-nos de les persones que ens van deixar l'any passat a causa de la pandèmia, especialment dedicat als avis i àvies.

L'article principal l'hem dedicat al CAP de Vilamajor, el qual resta tancat mentre tot el sistema sanitari públic és al límit i els diners públics van fluïnt cap a la sanitat privada en lloc d'enfortir i millorar la sanitat pública.

Per sort, hi han llums al nostre municipi. L'obertura del Bloc del Sindicat de Poble que ha arribat per quedar-se, donant resposta als problemes d'accés a l'habitatge de moltes veïnes i veïns. Amb l'entrevista a Càrites Vilamajor volem posar en valor el treball incansable i fonamental que realitza amb la distribució d'aliments a les famílies més necessitades.

També hem volgut donar espai a la història d'un poble irreductible, el kurd, que lluita per dur esperança al món amb idees, pràctiques, i altres formes de vida liderades per les dones.

Tampoc hem volgut oblidar-nos de la campanya "SOS, protegem Sant Pere!" amb la qual veïnes i veïns reclamen la preservació del patrimoni històric, cultural, paisatgístic i identitari del poble, i aturar-ne l'especulació.

Poesia, humor, el CAU, la planta del número, història i murals completen aquest nou número del VilaVeu, que esperem que us agradi.

Salut i alegria per a tothom per aquest 2021! Salut i alegria per seguir juntes empenyent cap a un món millor!

**Si voleu, també podeu col·laborar
amb nosaltres, o bé a la redacció
o fes-te'n sòcia entrant a la web:**

<http://vilaveu.vilamajor.net/formulari/>

**ENTRE TOTES, FEM POSSIBLE
VILAVEU I UN MÓN MILLOR!**

Redacció: Antonio Vilches, Camins, Clara Ariza, Fran, Higiní Herrero, Joan Agea, Laia Vidal, Mercè Prat Perpinyà, Nohemí Hernández Sánchez, Paola Mikiej, Sindicat de Poble.

Il·lustracions: Julita Bichobolita

Fotografia: Clara Ariza, Jordi Solà, Ateneu de Vilamajor i arxiu Sindicat de Poble.

Disseny i maquetació: Camins.

Revisió de continguts: Eric Piquet i Maria Lucchetti.

Distribució: Àngels Dopacio, Antonio Vilches i Mercè Prat Perpinyà.

LA PANDÈMIA HA FET ESCLATAR UNA CRISI SANITÀRIA QUE JA ERA LATENT

★ Text: Clara Ariza

📷 Fotografia: Clara Ariza

🎨 Il·lustracions: Julita Bichobolita, del col·lectiu La Cabecera. Metgessa de família i comunitària.

El CAP de Sant Antoni i el consultori de Sant Pere han hagut de tancar les seves portes en plena pandèmia... Però no és quan més els hauríem volgut oberts? Com s'ha viscut això a cada banda de la porta?

Hem anat a conversar amb l'Anna Aceiton, infermera del CAP de Sant Antoni des de fa sis anys, referent de Salut Comunitària i compromesa amb la lluita per la sanitat pública. També amb la Montse Tónico, veïna de Vilamajor des de l'any 1983, testimoni en cos i ànima d'aquesta peripècia sanitària. Una petita aproximació a la realitat viscuda els darrers mesos.

La imatge de la porta tancada del nostre CAP en una situació de crisi és un gest amb alt significat; un crit d'agonia d'un model sanitari descentralitzat amb gestió local i comunitària.

D'un dia per l'altre, les treballadores del CAP de Vilamajor van rebre l'avís que tancava el centre. Amb prou feines van tenir temps de recollir les sabates i el fonendoscopi. La decisió els va venir donada des d'estaments més alts a la mateixa direcció i sense consulta prèvia. Té una explicació coherent en la vessant logística, ja que ha estat una mesura imprescindible per poder fer front a la situació de pandèmia, però posa de manifest la fragilitat i l'escassa resiliència del nostre sistema sanitari públic i el seu model.

*«Tractar de donar solució a la major part dels problemes
allà mateix on viuen les persones»*

Màxima de l'Atenció Primària en Salut

Concretament, en aquell moment inicial de març, quan van tancar les portes, les treballadores de Vilamajor van haver d'anar a cobrir les companyes del CAP de Sant Celoni, que arran d'un cas positiu entre elles havien estat confinades de manera generalitzada com a mesura preventiva.

Per garantir l'atenció a les urgències respiratòries (possibles infeccions pel coronavirus), separades de les altres urgències per tal d'evitar contagis, calia doblar la consulta on fer front a la demanda urgent. Les visites presencials

Durant els darrers trenta anys, el sistema sanitari no ha deixat de patir retallades pressupostàries i perseverar en un model hospitalocèntric i terciaritzat.

L'any 2008 el pressupost destinat a l'AP va disminuir d'un 25% a un 16%. Això es tradueix en una manca de professionals i una saturació de la ràtio de pacients assignats a cada Unitat Bàsica Assistencial (UBA, formada per metgessa i infermera, que atenen a un cupo de pacients durant tota la vida). Actualment s'atenen 1600-1800 persones on estava previst que en fossin 1100-1300. Les baixes laborals, els permisos i les vacances no es substitueixen.

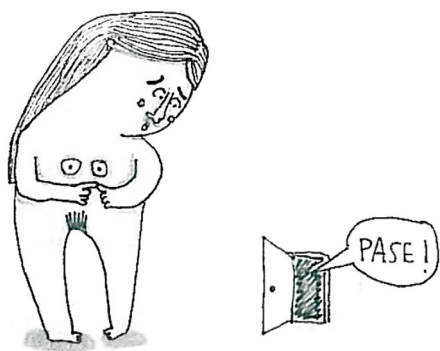
Des de l'inici de la pandèmia es va posar de manifest la severa mancança de professionals i de recursos i en l'estratègia d'afrontament es va relegar un cop més l'Atenció Primària. En lloc d'enfortir-la, com a base del sistema, es va procedir al tancament de CAP per a reubicar les treballadores –algunes destinades a suposats hospitals de campanya–, es va prioritzar el sistema d'emergències del 061 –gestionat per l'empresa privada Ferrovial (on es van injectar 17M, gairebé el doble del pressupost que es destina a Sanitat cada any)– i es van centralitzar les PCR als hospitals.

El model de gestió privada i concertada de les residències de gent gran (el 82% a Catalunya) va esclatar amb severes mancances de professionals i de coordinació.

programades es van haver de suspendre per evitar les aglomeracions habituals a les sales d'espera. Es van convertir en visites telefòniques que a poc a poc es van anar acumulant atès que sovint la mateixa UBA de cada pacient estava dedicada exclusivament a les urgències. Es van haver d'assumir noves tasques de salut pública (estudi de contactes, realització dels tests), un increment de la burocràcia amb la gestió de les baixes laborals (fins i tot les de risc, que eren responsabilitat de les empreses) i es va haver d'assumir l'atenció de les residències de gent gran de Llinars, Villalba, el Fou i Vilamajor, de gestió privada.

Tot això, sense veure un reforç de personal, amb escassetat d'equips de protecció individual i amb el degoteig constant de les baixes de companyes per la mateixa infecció, per contacte i per risc –i també per estrès. El resultat va ser el tancament de centres de salut per reorientar les tasques, i totes les treballadores es van concentrar al CAP de Llinars. L'Anna ens relata amb incomoditat i impotència, el procés viscut: «La nostra feina va quedar fragmentada». L'Atenció Primària perdia la seva essència a la velocitat de la llum.

Amb tot això, l'accés de la comunitat al sistema de salut va anar minvant per complet. La famosa «porta d'entrada» al sistema sanitari esdevenia un laberint ple de murs. En termes primaristes, s'esfondrava el primer dels quatre pilars on es sustenta l'Atenció Primària: l'accessibilitat. Línies de telèfon comunicant constantment, barreres físiques i tecnològiques per al primer nivell d'atenció. Amb els consegüents efectes en la salut i les desigualtats socials (està ben definit que qui més ho necessita menys hi té accés; Llei de cures inverses. T. Hart).

Al CAP de Sant Antoni de Vilamajor s'hi atenen 6.135 persones i només disposen de quatre metges, que han cedit l'atenció domiciliària a una metgessa de l'equip (subespecialitzada) que abasta la dispersió en el territori. A més, les mateixes es fan càrrec de les 4.472 persones de Sant Pere, pujant a obrir el consultori dos dies a la setmana, cosa que es tradueix en la falta de més de la meitat de professionals del que tocava per ràtio. Això és generalitzat arreu de Catalunya, sobretot a l'àmbit rural.

El segon pilar que es va trancar va ser la longitudinalitat, les persones van perdre la possibilitat de ser ateses pels seus professionals de referència, i inclús cada cop eren ateses per una persona diferent. Amb la pèrdua del vincle i la imprescindible presencialitat per a l'atenció mèdica, es va afectar la integralitat, és a dir, l'acompanyament a la salut de les persones contemplant les diverses esferes i la interacció entre elles (considerant els problemes laborals i d'habitatge, el patiment emocional, l'aïllament social...). Des de l'Atenció Primària es va perdre el poder de coordina-

L'any 1978, a la Conferència Internacional d'Alma Ata es va definir l'Atenció Primària en Salut (APS) com «l'estratègia imprescindible per garantir la salut a tots els pobles i barris del món». Es definia com una «assistència essencial*, basada en tecnologies i mètodes pràctics, científicament fonamentats i socialment acceptables, posats a l'abast de totes les persones de la comunitat, mitjançant la seva participació amb un esperit d'autoresponsabilitat i autodeterminació».

Els CAP són els centres on treballen els equips d'atenció primària (EAP), que són interdisciplinaris (treball social, psicologia, medicina, infermeria, odontologia, pediatria, fisioteràpia...) i treballen en xarxa. Els pilars sobre els quals es fonamenta l'APS són: l'accessibilitat, la longitudinalitat, la integralitat i la coordinació entre nivells assistencials.

L'orientació comunitària dels EAP els porta a realitzar una anàlisi de la situació de salut de la comunitat que detecti les causes multidimensionals que l'afecten per poder fer-hi front.

S'ha estudiat que els sistemes de salut basats en l'APS, com els de Cuba o Canadà, tenen millors efectes en salut i un menor cost en fàrmacs i hospitalització. Així es va demostrar al nostre país després de la Reforma del 1984. Tot i així, no es va acompanyar d'una destinació de recursos humans i materials suficient per a dur-la a terme, per interessos polítics i de la indústria.

*primary, en la versió original en anglès volia dir essencial. La mala traducció com a «primari» desvirtua el concepte.

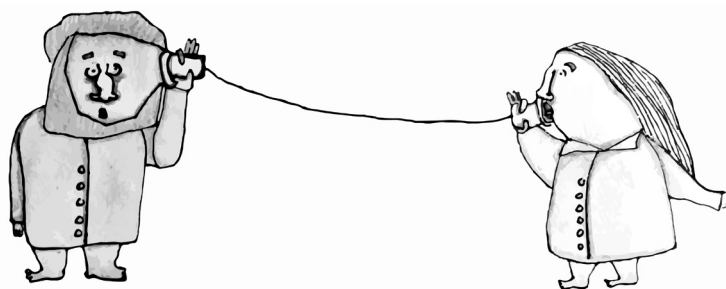
ció entre nivells assistencials, sense poder gestionar les derivacions a especialistes per altres problemes de salut, veient amb impotència com es post-posaven.

«Som la cara visible d'un sistema amb profundes mancances». A través de l'Anna ens arriba la veu de les sanitàries que han patit en la pròpia pell la crisi latent del sistema. Les que senten impotència perquè saben que durant anys se n'ha creat dependència. I les que creuen que amb la justa distribució dels recursos i un canvi de model podríem atendre amb qualitat i eficàcia la salut de les nostres comunitats. «S'ha trencat la confiança», i fa autocrítica de la manca de comunicació que ha existit durant aquests mesos i que no ha fet més que distanciar els que patien a banda i banda de la porta.

La Montse Tónico és veïna de Sant Antoni de Vilamajor des de fa 37 anys, treballa com a auxiliar de fisioteràpia a una mútua a Granollers, per la qual cosa disposa d'accés a aquesta mútua i no és usuària habitual del CAP. No obstant això, sí que acompanyava la seva sogra, que tenia vincle amb el seu equip de metgessa i infermera –l'Anna–, que la coneixien i cuidaven des de feia molts anys.

La vivència de la Montse ha estat multifacètica. La seva sogra va haver d'ingressar a l'hospital just a l'inici de la pandèmia, i varen viure en pròpia pell la impotència de no poder-hi entrar com a acompanyants. «No podíem entrar ni donar-li el menjar», relata, i encarna la crisi de les cures més essencials.

Durant la pandèmia, la Montse va ser de les persones que van manifestar símptomes compatibles de coronavirus i es va trobar amb el CAP tancat i la propaganda irreal d'un 061 accessible. Després de múltiples intents amb el telèfon sempre comunicant i la nul·la resposta del 061, el contacte telefònic va ser molt incòmode. No va tenir atenció presencial, excepte quan li va aparèixer una granissa per tot el cos i va insistir-hi.

El seguiment va ser sempre telefònic, fins i tot quan li varen demanar una radiografia. «Respires bé?» Ella no sentia ofec, només símptomes típics de la grip. Com que tenia accés a la mútua, el metge privat la va anar a veure a casa, i com ha estat característic en aquesta infecció, quan va auscultar-li els pulmons la cosa va fer un gir. Davant de la sospita de pneumònia el metge la va derivar a l'hospital que li pertocava per la xarxa pública, el de Sant Celoni, on després de la peripècia d'urgències, va estar ingressada cinc dies i va tenir accés a la prova diagnòstica. Va saber que havia donat positiu perquè la van entrar a visitar amb escafandre! «Això va ser el més dur! Descobrir-ho així.»

Després de l'alta hospitalària la Montse es va acabar de recuperar a casa de la sogra, confinada, ben distreta amb la lectura i altres quefers. La seva sogra l'havien pujat al pis de dalt amb la família. El seguiment li feien per telèfon, però atès que la seva sogra rebia acompanyament a casa a través de la metgessa del CAP i també del PADES (Programa d'Atenció Domiciliària Equip de Suport: es tracta d'un servei especialitzat que dona suport a l'Atenció Primària en casos de complexitat en la fase final de vida), tenia la sort de ser visitada també per la Sara, que la coneixia i li oferia el caliu del vincle i la proximitat. Van poder fer la vetlla a casa, just la nit del divendres de Festa Major.

L'experiència de la Montse reuneix detalls ben impregnats del context social i sanitari que ens ha tocat viure. Enmig del procés de dol encara rebia trucades de l'hospital referents a cites amb especialistes de la sogra, amb nul·la coordinació amb el CAP.

«En un moment de crisi, caldria garantir el més essencial», expressa la Montse. Reconeix que moltes som conscients del desmantellament de la salut pública, però el desengany polític és fort i aboca a la indefensió i la renúncia. El futur camina cap al fet que les persones que s'ho poden permetre entraran en el negoci de la sanitat privada, i les que no, assistiran a l'agonia d'un sistema de mínims «primari» (llunyà al que voldria ser l'Atenció Primària «essencial»). Moltes de les sanitàries de la lluita gremial apunten que està caient un pilar social, que no es tracta només de condicions laborals.

En la conversa amb les dues, coincidim que un cop més no s'ha comptat amb la participació comunitària per a fer front a la situació. Si bé des del veïnatge va haver-hi una mostra de solidaritat i autogestió amb la provisió d'equips de protecció i la creació de la xarxa de suport mutu, des del sistema sanitari no es va apostar per la participació activa de la comunitat en la gestió de la pandèmia. En lloc d'injectar milions a empreses privades per rastrejar contactes i tancar els centres locals, podria apostar-se per una gestió comunitària on les pròpies veïnes poguessin esdevenir agents de salut.

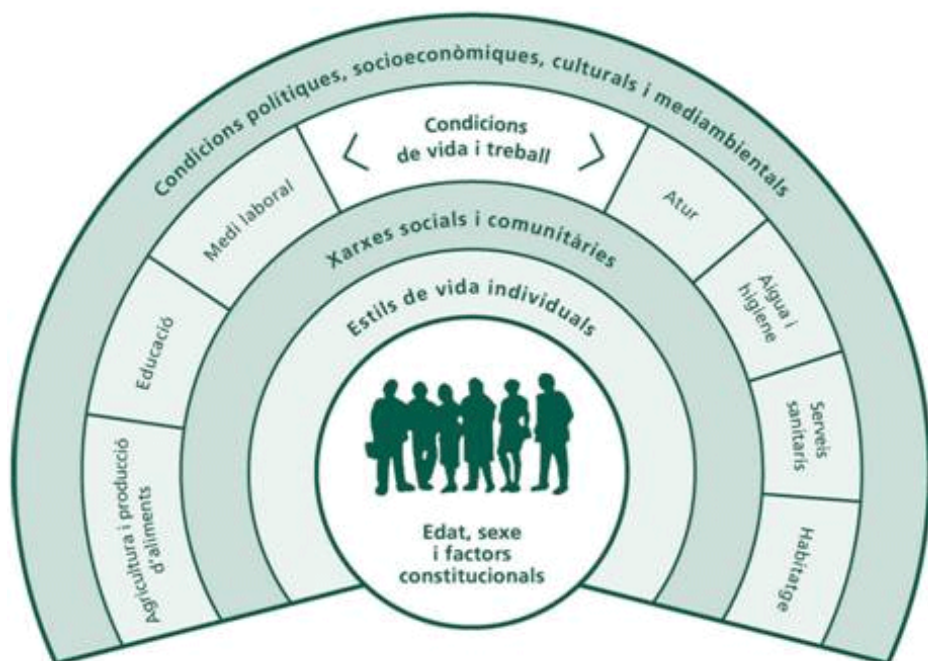

Diagrama: *Model de determinants socials de la salut*. Dahgreen i Whitehead, 1991.

En un moment on tot s'ha reduït al biologicisme d'un virus, i on resulta urgent la defensa d'un sistema sanitari públic, ens caldrà recordar què determina de debò la salut de les persones i no fragmentar les lluites.

Nace un nuevo Mural en Sant Antoni de Vilamajor:

Soy Paola Mikiej, ilustradora, pintora y muralista. También creadora del mural de la plaza 1 d'Octubre.

Cuando me propusieron pintar el Mural en la pared exterior de la Escuela Joan Casas, decidí pintar a la Madre Tierra, la Pachamama, que es la creadora de la vida, la naturaleza, la madre de tod@s. Además, en el cole también se reivindica el rol de la mujer. Desde siempre he pintado mujeres y naturaleza, por lo que me pareció la perfecta conjunción para este lugar, dando protagonismo, también, a todas las madres de la escuela. Quise representar a la mujer fuerte, empoderada, creadora, pacífica, receptiva, madre, la que engendra vida, acompañada con la naturaleza.

Hace más de 20 años que me dedico a la pintura y hace 14 años a la pintura mural. Pinto Murales y Graffitis en persianas, paredes y carteles de locales comerciales, además de murales en viviendas particulares. También doy talleres de Pintura y Pintura Mural en colegios, institutos, geriátricos y centros cívicos pintando temáticas como el Día de la Mujer, el día de la Violencia de Género, Sant Jordi, etc...

Hace 9 años vivo en Sant Antoni de Vilamajor, con mi hijo de 8 años que va a la Escuela Joan Casas y siempre había querido pintar un mural allí. Al estar en la pared exterior, se convierte también en mural del pueblo, dando un toque de alegría y color a unas paredes que antes eran grises y transmitiendo el amor por la naturaleza.

Pueden ver mi trabajo en pinturamural.cat
Y en Instagram: [@pintura_paola_mikiej](https://www.instagram.com/pintura_paola_mikiej)

RECUPERANT ESPAIS DE CULTA COMUNITARI

- ★ Text: Clara Ariza
- ★ Fotografia: Clara Ariza

“La cerimònia facilita el procés de dol”
El Bon Morir. Rev.Opcions (55)

El passat 4 de Juliol, sota el paraigües de l'Ateneu Popular de Vilamajor, una quarantena de veïnes ens vam trobar a la Font de Sant Lleir per a celebrar un Acte de Dol Comunitari. Va ser un acte molt especial i conmovedor en un indret del poble molt propici.

Aplegades sota els peus de l'Alzina més gran del poble, símbol d'homenatge als nostres avis i àvies, i ben a prop del CAP, es va crear un espai de culte col·lectiu on va resultar ben fàcil posar en comú el dol viscut els darrers mesos.

La remor de la riera en el silenci compartit, el so de la guitarra, el llaüt o l'acordió, s'alternaven amb la paraula feta discurs, poesia o cançó. Tothom va poder fer la seva intervenció per a expressar el seu testimoni i posar en comú la vivència del confinament.

Es va fer homenatge a les persones estimades que ens havien deixat, es va donar condol a les seves famílies i es va fer reconeixement a les treballadores que havien cuidat d'elles en els seus darrers dies.

Al final de l'acte, es va crear un altar al voltant de la font, amb ofrenes de ramets de flors i herbes aromàtiques.

L'espurna de la iniciativa de la celebració va sorgir d'un grup de veïnes, rememorant l'acte anual del Parlem sobre la mort a la Plaça de la Vila cada 1 de Novembre. Més que mai era precís donar un espai al dol de les persones estimades que havien mort sense haver-les pogut acomiadar en comunitat. Sentíem el desig de compartir el dolor i també els aprenentatges del context que vivim. Parlar de la mort, donar-nos condol i celebrar la vida.

CAMPANYA DE PRESERVACIÓ

DEL BARRI DE RIPOLL, CAN DURAN, CAN REVANISSA I EL PONT PETIT DE LA RIERA

Veïns i veïnes que estimem Sant Pere de Vilamajor i volem preservar la seva memòria històrica i la riquesa natural, hem engegat la campanya “SOS... Protegim Sant Pere” i ens hem constituït com a associació.

Els motius. Què hem fet

Les obres d'urbanització que van començar el 5 de novembre a Sant Pere de Vilamajor, per encàrrec del seu Ajuntament, afecten greument elements del patrimoni històric, cultural, paisatgístic i identitari del barri de Ripoll, Can Duran, Can Ravenissa i el pont petit de la riera.

L'actuació urbanística es va iniciar sense fer el control arqueològic que marca la llei 9/1993 del Patrimoni Cultural Català, ni sense l'autorització prèvia de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA).

En aquests moments, hi ha oberta una investigació per part de la Unitat Central de Patrimoni dels mossos, que té la funció d'investigar possibles delictes en relació als béns històrics patrimonials.

El personal d'inspecció de l'ACA farà visita de la zona afectada per detectar possibles afectacions i identificar el titular de l'actuació.

L'ajuntament de Sant Pere també haurà de respondre al Síndic de Greuges de Catalunya perquè no està facilitant la informació que han sol·licitat els veïns i veïnes a través d'instàncies.

L'argumentació de l'Ajuntament per voler construir, és que hi ha un conveni signat amb el bisbat de Terrassa que l'obliga. El cas és que el percentatge del sòl urbanitzable que correspon al bisbat és petit. Els propietaris del 68% del sòl a urbanitzar no estan d'acord en construir. Per la qual cosa, veiem que amb voluntat política es podria arribar a un acord per tal que no es construís a tota la zona a fi de preservar els elements d'interès històric i natural.

Les obres

Intentarem fer una presentació senzilla, de les obres que estan projectades a la zona afectada. Aquesta informació està penjada al web de la Generalitat de Catalunya.

Obres d'urbanització del carrer Lledoners

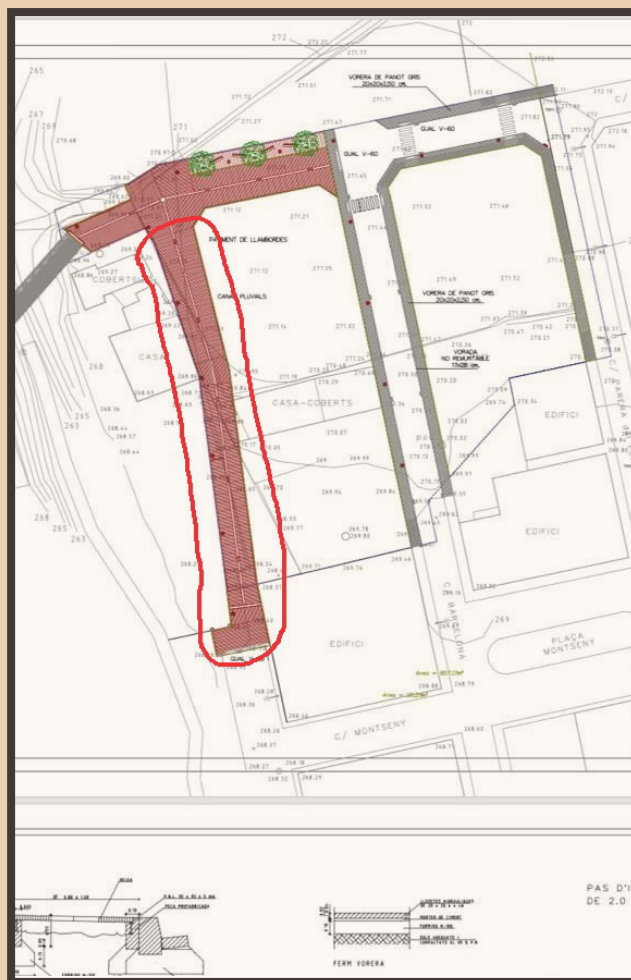
Aquesta obra afecta els jardins de Can Duran, masia del s. XVIII, Can Ravenissa, masia del s. XVIII amb indicis del s. XVI, i diversos murs de gran antiguitat.

Can Duran a l'esquerra, el porxo de Can Ravenissa a la dreta, i al fons a la dreta el mur antic

★ En aquest espai està previst obrir un carrer de 6 metres d'amplada. La prioritat de pas serà per als vianants, però amb accés a vehicles dels veïns i accessos a propietaris.

★ De fer-se l'obra, el porxo de Can Ravenissa serà destruït. Amb la construcció dels pisos, la totalitat de la masia de Can Ravenissa haurà de ser enderrocada (segons la informació que ens ha arribat, el propietari no pot pagar els, gairebé, 300.000€ que l'ajuntament li demana per fer front a la part que li correspon per fer l'obra d'urbanització).

Obres per a la construcció d'un nou pont

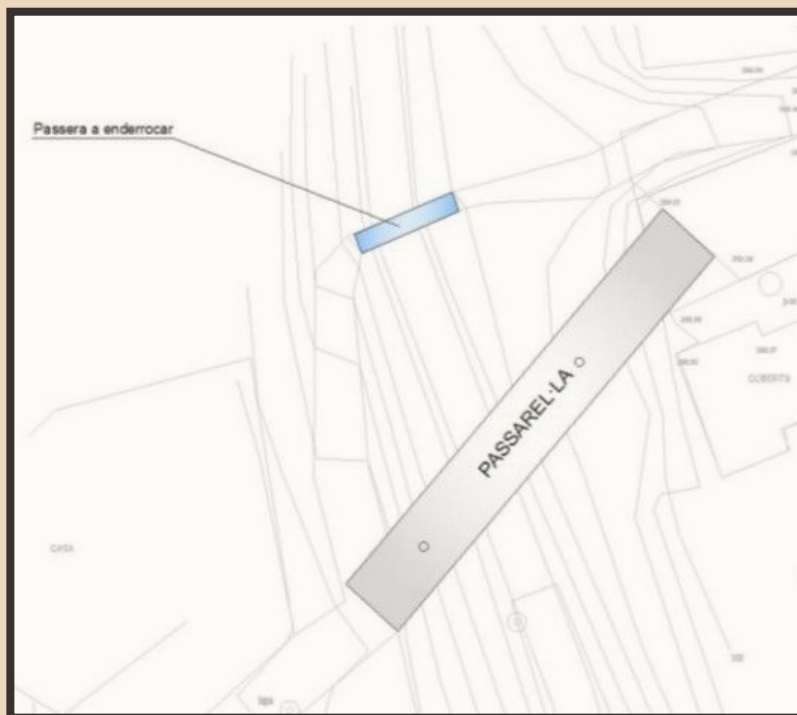
Aquesta obra afecta el pont petit de la riera. El pont que tenim ara al poble, no té interès arquitectònic, però sí històric en haver-se construït l'any 1939, en acabar la guerra civil.

Pont petit de la riera, fotografiat des del barri de Ripoll

★ En aquest espai està previst construir-hi un nou pont de formigó de 4 metres d'amplada.

★ De fer-se aquesta obra, el pont petit de la riera serà destruït. En el seu lloc hi haurà un pont de 4 metres d'amplada. No només canviarà el paisatge rural identitari del nostre poble, sinó que serà alterat l'ecosistema de la riera de gran valor ecològic en fer de connector.

★ També cal tenir en compte, que la riera formava part del fossar de l'antic castell i, per tant, de valor històric. Restes d'aquest passat quedaran totalment malmeses.

Plànol de l'obra nou amb indicació del pont a enderrocar

Obres per a la urbanització de perllongació del carrer Ginebró

Aquesta obra afecta el corriol entre camps que connecta el pont petit de la riera amb el carrer Nou.

Camí entre camps, on hi ha indicis que hi havia un camí romà

- ★ En aquest espai està previst fer un vial que connecti amb el carrer Ginebró (vegeu mapa de les obres del carrer Lledoners). L'espai verd previst és de 4 arbres en una vorera.
- ★ En cas que aquesta obra tiri endavant, perdrem un dels espais del nucli de Sant Pere més bonics, des del punt de vista paisatgístic i identitari. També cal tenir en compte que hi ha hipòtesi del seu origen com a via medieval d'accés al recinte fortificat de La Força.

El valor històric, natural i arqueològic de tot el conjunt

Volem defensar que aquesta zona de Sant Pere amenaçada de desaparèixer té elements de gran valor. Creiem que s'ha comès un error greu en no catalogar la masia de Can Ravenissa i la riera com elements d'interès patrimonial a protegir i preservar. També veiem que tota la zona és d'interès arqueològic. Més enllà que, no cal dir-ho, la bellesa i la singularitat paisatgística de l'indret, i la seva riquesa natural, ens fa sentir orgull del lloc on vivim.

NEIX EL BLOC DEL SINDICAT!

Des que el Sindicat de Poble de Vilamajor es va formar, fa més d'un any, la nostra activitat no ha parat de créixer. En qüestió de vulneracions del **dret a l'habitatge**, hem tractat una **trentena de casos**, tot acompanyant persones en situacions molt difícils, teixint vincles de **suport mutu i estima** per plantar cara a aquestes situacions des de la força col·lectiva. Treballem amb casos que no reben respostes funcionals per part d'uns **Serveis Socials saturats** que no tenen recursos per oferir opcions per cobrir necessitats bàsiques per a una vida digna.

Ens fa molta il·lusió fer pública l'**ocupació social d'un bloc de pisos** que portava **molts anys abandonat** i en condicions deplorables al centre de Sant Antoni de Vilamajor. Fa uns dies que hem entrat i **ja s'està rehabilitant i habitant**. L'edifici és **propietat de la SAREB**, l'anomenat «banc dolent»¹. Un ens creat durant la crisi del 2008 per absorbir els «actius tòxics» de la bombolla immobiliària: cases acabades o a mig acabar sense vendre i els deutes de constructores i promotores en fallida. Tots aquests actius **els vam pagar el poble amb els diners dels nostres impostos**. El 2015, amb més de 106.000 propietats, la SAREB era la immobiliària més gran d'Europa.

En aquest bloc hi ha 19 dels **132 habitatges a Vilamajor en mans de grans tenidors que fa més de dos anys que estan buits** [1].

Des d'avui el bloc té nom propi: **Bloc del Sindicat**. El rehabilitarem amb la feina desinteressada de molta gent i s'hi allotjaran **21 veïnes** del poble, incloent **7 menors**. En sintonia amb els valors del Sindicat, es fomentarà la bona convivència, el respecte, el suport mutu i la implicació veïnal. Des de la posició de força de l'ocupació social **exigim a la SAREB lloguers socials per a la gent del bloc**, com s'ha fet en altres casos i s'ha aconseguit.

El **moviment popular per l'habitatge** defensem les **ocupacions socials** als **pisos buits de bancs, fons voltors i grans tenidors**. I és que quina és l'alternativa de la

gent més desafavorida que es troba en situacions límit? Ocupar pisos de petits propietaris? Relacionar-se amb màfies i delinqüència? Acabar vivint sota un pont o en infrahabitatges? Acabar amb la pròpia vida per posar fi al patiment, com malauradament va tornar a passar aquest octubre a Aragó? [3] Farem tot el que estigui a les nostres mans per evitar que passi res d'això.

Una llar assegurada és fonamental per a la salut i la vida. Volem recuperar la **funció social de l'habitatge**, avui trastocada pels interessos de bancs, fons voltors i grans propietaris, i tenir a disposició un **parc d'habitatge de lloguer públic i social**.

Sabem que vivim en un **sistema injust** que imposa una legalitat feta a mida per perpetuar els privilegis d'unes poques persones que no tenen miraments. Cada vegada més capes de la població s'enfonsen en la precarietat, la inestabilitat i l'exclusió. Aquest procés d'empobriment, que ja estava passant, s'està accelerant molt a causa de les situacions generades per la gestió i les mesures davant la Covid. Ara més que mai, en els **temps difícils** actuals, i amb les perspectives de les crisis que encara estan per venir, hem d'unir-nos, organitzar-nos, desobeir i plantar cara. Abracem els valors de **llibertat, igualtat i suport mutu** per construir una societat solidària i **no deixar ningú enrere**, enlloc d'acceptar el «totes contra totes», el «campi qui pugui» i la criminalització de les que tenen menys. Si no ens movem en aquesta direcció, serem còmplices del futur negre que vingui.

Deia Pere Casaldàliga, que ens va deixar aquest agost: *«Mira, la gana no espera. A qui té gana se li ha de donar menjar. Després vindrà ensenyar-li a pescar. Però sobretot, sobretot, ha de saber que el riu és seu.»*

Agraïrem que seguïu les comunicacions que anem fent a través de les nostres **xarxes socials**, i que doneu suport a la feina del Sindicat de les maneres que pugueu.

No volem marxar del poble,
#EnsQuedem a Vilamajor!
Força Sindicat!
Visca la lluita del moviment per l'habitatge!

[1] Manuel Gabarre: «Sareb: anatomía de un desfalco» <https://ctxt.es/es/20191113/Politica/29577/Manuel-Gabarre-de-Sus-Sareb-Consejo-Europeo-FROB.htm>

Carta d'un mestre extremeny enviada forçadament. La història d'una casa misteriosa de Sant Pere de Vilamajor

★ Text: Higini Herrero

📷 Fotografia: Virginia Cepero (2016)

Darrerament al bloc <http://www.higiniherrero.cat/2017/01/01/carta/> hi han publicades unes cartes que segur que us agradaran. Aquí en teniu l'explicació i a la web les podreu consultar!

1A PART (30 D'AGOST DE 2012):

Ahir (30 d'agost de 2012) vaig rebre un correu electrònic inesperat: d'un mestre jubilat extremeny!

Qui era? Ni més ni menys que el senyor Lucas Lorenzo, que fou professor fa gairebé 50 anys on ara hi ha la Mongia just on ara jo faig d'informador. Quina casualitat!

De seguida vaig avisar a la meva mare i li vaig llegir. Ella encara se'n recordava! Fins i tot un cop que va anar a Càceres va intentar trobar-lo i jo sense saber-ho! Després de tants anys d'haver marxat del seu destí "forçat" a Sant Pere de Vilamajor, aquell jove mestre encara se'n recorda del poble, la seva gent i de com el van acollir.

Evidentment, li he contestat de seguida, li he dit que encara el recordaven i enyoraven i que sí coneixia la gent que el va acollir, la fonda de can Pau era avui un restaurant i els ho faria saber.

Si algú de vosaltres recorda al professor Lucas Cerezo, el va tenir de professor o sap d'algú que li va fer de mestre, us pregaria que li féssiu saber que ell encara us recorda amb estima.

Només per coses com aquesta, ja val la pena dedicar hores i hores en aquest bloc!

2A PART (18 DE SETEMBRE DE 2012)

Molts ja haureu llegit la carta que el professor Lucas Cerezo Mendoza em va escriure. Doncs bé, aquí teniu un nou correu on adjunta una fotografia d'ell i alguns dels seus alumnes per veure si algú es reconeix a la fotografia. A veure si els reconeixem tots? Què me'n dieu?

Kurdistan i Catalunya: similituds entre dues terres en lluita

Darrerament, Kurdistan s'ha convertit en un far d'esperança per a tots els pobles del món que creuen que viure d'una altra forma és possible. Fa 45 anys que s'hi desenvolupa un moviment revolucionari que aplega a dia d'avui més de 20 milions de persones que treballen dia a dia per construir un món més comunitari i sostenible en un indret del món especialment tocat per la guerra i els interessos de les grans potències econòmiques del nostre món: l'Orient Mitjà.

Un dels fruits de tota aquesta feina i experiència acumulada és la Revolució de Rojava (la zona del Kurdistan que es troba al nord de Síria), que des de 2012 s'ha convertit en exemple de com organitzar la vida d'una forma que defuig les dinàmiques capitalistes i patriarcal, tot posant en pràctica una alternativa democràtica i que té com a base l'alliberament de les dones. Per exemple, s'hi ha establert la comuna veïnal i el suport mutu com la base de l'organització de la societat, s'ha revertit la situació d'opressió social de la dona per posar-la al capdavant de la construcció i defensa de la societat lliure i, entre altres, també s'ha aconseguit que la gran diversitat ètnica de la zona (àrabs, kurds, assiris...) deixés de ser un problema i passés a ser una de les fortaleses de la comunitat.

Més enllà, però, de ser quelcom curiós i esperançador enmig de l'Orient Mitjà, estudiar l'experiència de Rojava ens convidava a fer reflexions sobre la nostra pròpia societat, i també ens sorprèn quan trobem més similituds de les esperades amb una terra que a priori és tan llunyana. A priori.

Per això ens volem preguntar quines similituds i connexions podem veure entre la lluita del poble kurd i la situació a Catalunya, de cara a poder aprendre'n i així poder analitzar amb uns altres ulls el nostre context. De fet, aquí trobem la primera similitud entre les dues terres: tant Catalunya com el Kurdistan han sigut i segueixen sent focus destacables a les seves regions de resistència dels pobles davant el capitalisme i el patriarcat. I perquè això hagi estat possible, hi ajuda la següent similitud.

Geogràficament, tant Kurdistan com Catalunya són terres muntanyoses, amb zones difícils de controlar i explotar per imperis i estats, on la vida és dura però la gent ho és més, i on la mateixa muntanya és la protecció davant els qui volen dominar el poble. En són exemples, per nosaltres, la història del timbaler del Bruc fent fugir tot un exèrcit francès de Montserrat, les aventures de Serrallonga a les Guàrdies o la història de resistència al franquisme des de les muntanyes amb els maquis.

És per això que tant en la cultura popular kurda com en la catalana hi ha diversos trets de veneració a les muntanyes. Per exemple, compartim tenir muntanyes sagrades (com Montserrat o el «Cudi», al Kurdistan turc), rituals a la muntanya (com els aplecs populars o els rituals de la cultura aleví, existent al Kurdistan) i també rituals als elements naturals, com el foc (la Patum i els diables, entre d'altres, a Catalunya, i el Newroz kurd, el seu any nou).

I aquesta resistència, des de les muntanyes, però també des de les planes i la costa, és una altra similitud entre els nostres pobles. Ambdós territoris hem tendit a treure de polleguera els diferents imperis i estats que ens han intentat sotmetre; no hem comprat mai completament les seves ofertes, i ens hem sabut anar defensant dels seus atacs. La nostra història és repleta de resistències populars, com les que van crear la paraula guerrilla durant la guerra del francès o l'anarquisme amb la lluita de la classe obrera a principis del segle XX. Aquestes resistències, a més, han estat molt lligades al món rural i a la cultura popular. D'aquí que tant a Catalunya com a Kurdistan s'utilitzen termes com la terra per parlar del que es defensa. Per exemple, diem «s'és avalotat la terra», a la versió antiga del Cant dels Segadors, i «defensors de la terra», a la nova. Justament aquest terme, «defensor de la terra», s'utilitza exactament de la mateixa manera a Kurdistan amb el terme «welatparez». En tots dos casos, el terme «nació» vindria molt més tard.

Per altra banda, també observem en els dos casos l'existència d'una cultura comunitària forta, que en major o menor mesura ha pogut sobreviure a la modernitat, cada cop més individualista. Aquesta base social és essencial per explicar per què Catalunya i Kurdistan són pobles que lluiten. A Kurdistan és més present i evident, a través dels mecanismes de suport mutu presents als pobles i barris, que a dia d'avui hi sostenen la societat sencera. A Catalunya, l'individualisme i l'egoisme del capitalisme europeu han fet minvar molt aquesta cultura, i s'hi sumen la combinació aniquiladora del franquisme i la Transició. Però ni de bon tros ha desaparegut del tot: encara avui en perviuen elements molt notoris, com ara figures jurídiques com el Consell Obert per gestionar pobles de població petita i la tinença comunal de terres, que encara s'utilitza en alguns pobles i que històricament ha estat molt present al nostre territori. També són exemples d'aquesta cultura comunitària l'alt associacionisme a Catalunya, la força dels moviments socials basats en el suport mutu, els actes massius de solidaritat...

Davant el fil de resistència popular dels «defensors de la terra» a Catalunya i Kurdistan, en ambdós territoris han sorgit projectes que, amb una aparença alliberadora, provenen de plantejaments capitalistes (i que per tant només són projectes alliberadors per a petits sectors privilegiats de la població). A Catalunya ha estat la burgesia catalana qui ha dut l'avantguarda d'aquest projecte, amb tanta força que a l'escola se'ns ensenya que el major acte de defensa de la cultura catalana va ser la Renaixença, però poc es parla de les lluites camperoles per evitar que es privatitzés la terra comunal o per fer front als abusos de la noblesa i l'exèrcit. La burgesia catalana ha sabut imposar el seu relat, i, com a conseqüència, a dia d'avui encara hi ha una gran confusió i mescla entre el projecte d'alliberament popular i el projecte de la burgesia. Mentre el primer busca canviar d'arrel la forma com vivim, identificant en l'estat capitalista i masclista la font de la injustícia social, el segon busca que Catalunya esdevingui un estat més fort, més liberal, més modern... que permeti que els de sempre puguin mantenir i encara fer més gran el seu privilegi. I aquest encara seria un projecte moderat, en comparació amb l'ascens durant els últims mesos de perillosos projectes nacionalistes d'ultradreta catalana.

El nacionalisme xovinista kurd, per la seva banda, ha trigat més a fer-se fort. Tanmateix, darrerament ho ha aconseguit a través d'associar-se amb l'imperialisme dels Estats Units, que ha donat força a aquesta proposta amb l'objectiu de pactar l'accés fàcil a les abundants reserves de petroli de Başur, el Kurdistan iraquià. Tenint en compte que just al costat s'hi desenvolupa la Revolució de Rojava, s'ofereix un contrast especialment interessant entre les dues realitats, amb situacions tan il·lustradores com la gestió d'un intent de genocidi per part d'Estat Islàmic sobre la regió de Sinjar (una zona habitada per una minoria ètnica anomenada «azidî»): mentre l'exèrcit de Başur va renunciar a defensar la seva pròpia

població, les milícies populars de Rojava i la guerrilla van desplaçar-se fins a la zona i van evitar la massacre, amb gran sacrifici. Un altre gran contrast és la situació econòmica que es viu a les dues zones: mentre que a Başur s'hi viu una important crisi econòmica per la dependència del preu del petroli, a Rojava la població està creant cooperatives per autogestionar les seves necessitats bàsiques i que aquestes no depenguin de jocs especulatius.

Exemples com aquests han de poder-nos servir a Catalunya per reflexionar, quan somiem amb un canvi de la situació política del nostre territori, sobre quin és el projecte que realment estem buscant i pel qual volem lluitar.

A Catalunya, tot i haver patit el cop violent del franquisme i després la desactivació política de la Transició, el projecte d'alliberament popular no ha estat esborrat, i torna a sorgir amb força cada dos per tres. En són exemples les lluites per defensar el territori, el moviment per l'habitatge, la ja històrica resistència dels CDR, la gran força del moviment feminista... Com a Kurdistan, un context polític i social del tot hostil no ha estat capaç de desactivar la força del poble. I aquí seguim, enfrontant-nos cada dia a un sistema que intenta sotmetre'ns i que ens pretén submisos, però que mai ho acaba d'aconseguir.

La distància de tot el mar Mediterrani separa aquestes dues terres. Després de totes les similituds, no podem oblidar la gran diferència de contextos cultural, social i històric que vivim als dos territoris. Però alhora, aquesta distància només hi és a priori. Perquè les formes seran diferents, però l'exemple kurd, per a moltes, és també un camí perfectament adaptable a la realitat catalana. Només ens falta trobar el com.

Al capdavant, quan dues terres lluiten per la llibertat, ho fan juntes, i la distància entre elles es torna inexistente.

La planta del número

Xicoira (*Cichorium intybus*)

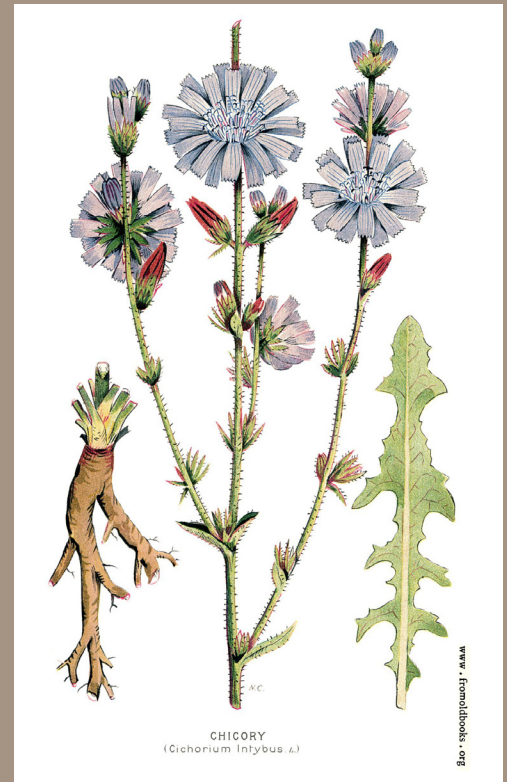
★ Text: Fran

Aneu a passejar a prop del camí ral, o pels camins de terra, estudieu les vores dels camins interiors, els erms ... i busqueu taques blaves. Aquestes són les últimes flors de la xicoira silvestre que han florit tot l'estiu.

La xicoira és una planta robusta que pot arribar fins a 1,5 m d'alçada. Encara està força estesa en els paisatges silvestres de Vilamajor.

L'origen del seu nom grec, *kikhorion* (que significa "amanida d'hivern"), ve del fet que de la xicoira silvestre s'han obtingut diverses varietats cultivades, ja des del temps dels antics grecs, com l'endívia (amb les fulles blanques per haver estat privada de la llum), l'escarola i el radicchio.

La xicoira d'arrel gruixuda és també coneguda perquè de les seves arrels se n'obté un excel·lent substitut del cafè, lliure de cafeïna.

La nostra xicoira local és *perenne*, és a dir, es manté en el seu lloc durant diversos anys. Igual que el gira-sol o la dent de lleó és una **Asteraceae, una família de tramposos!** El que es pren per una flor és en realitat un conjunt de petites flors, agrupades entre elles, que s'anomena una *inflorescència*. La inflorescència és sistemàtica en aquesta família. En el cas de les *Asteràcies*, s'anomena *capítol*. Aquest capítol, fet d'un conjunt de flors, sempre té a la seva base *bràctees*. Una *bràctee* es una mena de fulla petita, a dalt de la tija, fàcil de detectar a simple vista. Amb la xicoira la il·lusió es troba darrere dels pètals blaus, ja que cada un correspon a una flor plana, la *lígula*. Les flors planes existeixen, tan increïble com sona! Observeu la part superior dels pètals. Mostren cinc dents petites, cinc pètals soldats, els d'una flor amb els òrgans reproductius a la base, que produiran llavors.

La xicoira, parenta de la dent de lleó, com ella, té un sabor amarg que revela **propietats medicinals** digestives i desintoxicants, encara que la xicoira està bastant especialitzada en funcions hepàtiques.

En les *Asteràcies*, una flor n'amaga altres. Alguns pètals són plans *ligulades* com la xicoira, altres en tubs *tubulades*. La *dent de lleó* és com la xicoira, composta només de flors 100 % planes; el *tanacet*, una flor beneficiosa per als horts està feta només de tubs, i la *margarida* és una barreja: flors planes: els seus pètals blancs i flors tubulades, el cor groc...

A la primavera, cal anar amb compte de no confondre'ls perquè sense les seves flors de colors diferents, es veuen iguals. Les fulles a la base són bastant similars, serrades, i totes dues creixen a terra en forma d'estrella (*roseta basal*).

Així que una vegada més cal divertir-se "avaluant" les plantes. Començar tocant les fulles de la xicoira i comprovar que són suaus perquè estan plenes de pèls petits. Llavors, s'hauran d'observar les tiges. La de la dent de lleó mai té fulles, és buida i plena d'un suc blanc (làtex) i es trenca fàcilment; la xicoira té una tija completa i dura sense làtex.

Fàcil de descobrir quan la busquem, la *Cichorium Intybus* (*achicoria* en castellà) és bella en els nostres paisatges. Contribueix al costat de moltes altres plantes locals a la biodiversitat i, com que és una mel·lífera, atrau un munt de pol·linitzadors essencials. Es tracta d'una planta que val la pena veure. O fins i tot, per què no cultivar-la en un jardí, un test o enmig de les plantes de l'hort?

L'ENTREVISTA

Isabel Sanchez (Coordinadora de Càritas Vilamajor)

Com va començar Càritas a Vilamajor?

Fa 12 anys aproximadament hi havia un mossen que es deia Pancràs i juntament amb altres veïnes del poble van decidir començar el projecte de Càritas.

Ara mateix consta de **40 Voluntaris i voluntàries** i es fan moltes activitats.

Hi ha la part de recollida i distribució d'aliments, Classes d'alfabetització tant per homes com per dones, Classes de Repàs i de Guarderia, repartiment de Berenars i també disposem d'un roper on es pot venir a buscar roba.

Com ha afectat la pandèmia?

Per un costat ha augmentat el nombre d'usuàries, abans de la pandèmia eren unes 85 famílies i ara mateix són unes 125 famílies, el que són unes **440-450 Persones usuàries entre Sant Pere i Sant Antoni de Vilamajor**.

Per altra banda degut a la pandèmia hem canviat alguns funcionaments, a algunes famílies els estem portant els aliments a casa, aquí hem de donar les gràcies també a l'**ajuda de protecció civil**, conjuntament amb voluntaris han estat portant els aliments a famílies i persones necessitades que no poden acudir a les instal·lacions.

Per altra banda últimament ens trobem amb gent que ve del carrer que està de pas pel poble o en una situació de molta precarietat que no ve a través de serveis socials.

Com és la relació amb els Ajuntaments? I la Parròquia?

Doncs tant Sant Antoni com Sant Pere sempre hi ha hagut molt bona relació amb els diferents Alcaldes i partits. I amb la parròquia igual.

Que creus que hauria de canviar per tal que millorés la situació i no vingués tanta gent?

Cal obrir els ulls als de dalt i sobretot **que hi hagi feina per la gent** per tal que no els calgui venir a Caritas.

També últimament estan canviant algunes coses, notem com els usuaris agraeixen molt més la tasca que estem duent a terme, i fa poc es va morir un familiar d'una voluntària i diversos van venir a l'enterro.

Per altra banda hi ha alguna **gent de tota la vida del poble que tenen vergonya** d'anar a Càritas ja que tenen por de l'estigmatització.

Que necessiteu?

Actualment amb el creixement d'usuaris necessitaríem més espai i més comoditat per descarregar i estem mirant **d'acumular diners i material per fer un magatzem ja us mantindrem informats**.

EI CAU L'ELIES!!!

El Cau l'Elies és un projecte que van començar un grup de joves dels municipis de Sant Antoni i Sant Pere de Vilamajor fa 4 anys, amb la finalitat de crear un lloc de reunió extraescolar dels i les joves i nenes i nens del poble. Amb aquest projecte pretenem educar els infants a través de la natura i l'experiència, a més de transmetre valors tan importants com el respecte, el companyonia i la solidaritat.

Actualment, el Cau l'Elies hi participen 23 nois i noies d'edats entre 11 i 16 anys. A partir del 9 de gener, s'uniran al projecte entre 15 i 20 infants amb una edat compresa entre els 8 i 10 anys. Ens trobem cada dos dissabtes, de 16h a 19h al local del carrer França, per realitzar activitats com gimcanes, excursions i projectes per millorar el poble i fomentar la iniciativa pròpia.

Volem que aquest projecte creixi i poder comptar amb un major número d'infants i un major rang d'edats. Per això aprofitem aquest article per fer una crida a les persones joves majors de 18 anys que vulguin participar al Cau fent de Cap i poder ampliar cada cop més aquesta família.

CONTACTA'NS: CAULELIES@GMAIL.COM

POESIA

La següent creació literària forma part de la consigna **OBJECTES** del **Laboratori d'Esriptura Creativa de Vilamajor**, en una sessió de la tardor passada. Cada participant va portar un objecte de petites dimensions i el va deixar d'amagat a l'olla col·lectiva. Al final de la sessió cadascú s'endua la seva penyora: escriure un text de format lliure sobre l'objecte que ens havia tocat.

I aquí ho teniu!

laboratori.escriptura.creativa@gmail.com

PRELUDIO

OBJETO (del verbo Objetar)

Mi correa es el caos. El que me ata de repente a la pata de la cama. De la silla. Casi siempre en el suelo, atada igual por una muñeca, o en el cuello, ahí, donde apriete un poco –suficiente– para estallar.

Mi correa es el desorden absoluto. En mayúsculas. Eso que inunda todo sin aviso. Y te pierde.

Qué rarez
tan rara

porque siempre pensaba
que mi cadena era el orden:
su aborrecida esterilidad.

RELUDIO OBJETO

Ella era modelo de chapas. Posaba en cueros y con botas altas hasta las rodillas. A veces sostenía un látigo. Se pintaba muy negros los labios, se maquillaba el escote incluido, hasta el culo y se alargaba las pestañas. Ensayaba varias poses en casa, delante del espejo. Caras de niña buena que alternaba con niña mala. Ella sabía qué gustaba. Buscaba con morbo sus caras en el espejo y las ensayaba luego en el estudio. Venía «ya puesta», con un arsenal de maneras. Su cuerpo salió en una tirada de chapas de un local de esos en los que la gente entra y elige una chapa en función del morbo que ande buscando.

LUDIO SUJETO que Sujeta

Ludio era su nombre sexual favorito. La conocí con cara seria y actitud responsable en un congreso. Parecía tener la mente muy bien compartimentada. Su nombre, en esa capa de la realidad, era Pat. Vestía muy estándar, con camisa lisa y pantalón discreto. El pelo en la nuca, los ojos despiertos, a su lado sentías su serenidad.

Me pidió que la llamara Ludio. No me acuerdo casi cómo la conversación nos llevó del auditorio al bar, y del bar a la casa. Pero al cabo de un rato de besarnos me pidió eso. El nombre cambia a las cosas. En ese caso, a las personas. Me dijo: –Soy dómina. Si quieres, te entregas–. Cuando no tienes ni idea confundes la sumisión con la entrega, el dominar con el imponer. Pero: las cosas tienen su nombre. Me pareció que Ludio y Pat no tenían ternuras ni placeres tan distintos, y que el sexo sin erótica es muy aburrido.

TIERRA I

Y mirarte a los ojos y no decir nada,
y no decir nada porque las palabras no existen,
porque aún no conocen el sentimiento que refleja tu rostro.
Porque esta expresión viene de muy lejos,
y la habías olvidado y te resulta familiar.

Decides tan solo saborearla, perderte en ella,
en esa mirada lejana y profunda que te acaricia todo tu cuerpo
y te penetra hasta las venas
y las atraviesa hasta el torrente sanguíneo,
y corre por él y te hace sentir viva,
te agita toda.

RELAT D'UN RETRAT

Extasiada al deixar-me anar seguint la llum, seguint en la imaginació del tacte les corbes del rostre. Deixar-me anar en l'intent abstracte i irracional de captar el volum de la persona, captar-ne la profunditat i el clarobscur de les marques que ens grava la vida. Resseguir amb els dits allò que tenim tan a prop i tan oblidat, retrobar la geografia del cos. Deixar-me anar en la fusió sinèrgica que surt propulsada com una pinzellada, que penetra amb força i suavitat contra el paper, una pinzellada que pren vida i tota ella ets tu, i tu ja no ets al teu cos, surts cap a fora i jugues cremosa de pintura i color i recrees una nova realitat.

Entres en un altre territori, on els límits de la raó es van esvaint, el teu cervell comença a organitzar, intenta calibrar, avaluar el que està passant, però igual que quan ets presa pel goig d'un orgasme, quan passes el llinar de plaer, que és com un torrent que s'endú la raó i tot allò vell i caduc estancat en ella. Soc empesa, soc llançada avall per aquest torrent de plaer, mentre els teus sentits em capten en la distància. Sento la teva mirada perplexa i extasiada que oscil·la entre ser espectadora i entrar dins el gran torrent de color i passió que s'arremolina davant.

La teva presència conté i encoratja, és suport, és incondicional, és abraçar i és confiança cega en la capacitat de creació, confiança en l'espontaneïtat i l'art que surt de les entranyes. Sento com la teva mirada em travessa dolçament l'esquena i surt per sota del pit, mentre il·lumina el nou jo que estic parint.

TIERRA II

Dos sombras, una manta las cubre
y las une en el calor que las unirá para siempre.
El fuego las mira,
el fuego las aviva,
el fuego las interroga en su profundo silencio.

¡Tiempos modernos !

humor!!

★ Text: Antonio Vilches

📷 Fotografía: Arxiu Vilaveu

Malos tiempos! Si no fuera por el sufrir de muchas personas esto sería un eterno carnaval con mascarás. Las llevamos con banderas, logotipos. Haciendo juego con la ropa o los zapatos. Con la ropa interior, bueno esto me lo imagino. Así fue como me paso el otro día entrando en la Caixa: Llevaba mascarilla E.H.L.H (estoy hasta los ...) gafas oscuras, por el sol, y gorra, por el frio, tipo jubilado. Nada mas verme las empleadas levantaron los brazos. -Tranquilas esto no es un atraco. Sólo vengo a que me quiten las comisiones, no como otros!! Ya era tarde, habían pulsado el botón de la alarma...

Malos tiempos! Me comentaba un vecino mayor: los nuestros fueron peores con la guerra civil. Aquello fue provocado por un hombre para salvarnos de la barbarie. Éstos por unos bichos de murcia y lagos. Ciegos, se desplazan con antenas y contaminan. Antena 3, la cuatro, la 5, la 6. Vaya sin contaminan! Me acaban de informar que también la 1 y la 3. Parece ser que la única que se salva es la 2.

Al mal tiempo, buena cara! Como los bares están cerrados y las iglesias abiertas, comentan algunos vecinos: Cambiar la barra por un altar. Que sirvan la cerveza los curas y en la cocina los obispos. Los clientes serian feligreses. Todo es cuestión de fe.

En la barra de los bares se escuchan historias sorprendentes como la que escuché en la pizze ya hace una eternidad. En Tapia un pueblo pequeño de León, una noche de borrachera dos paisanos intentaron subir por una escalera una burra a una habitación de la casa. No cuento el motivo por... El paisano que empujaba desde abajo por la parte trasera del animal dióse cuenta que algo le colgaba a la burra dándole golpes en su frente sudorosa por el esfuerzo. En un momento de lucidez vio claramente que era un burro, el animal!

Buscaron al veterinario para convertir el burro en burra. El veterinario escamado les dijo: -Poner el burro en una habitación oscura y sin ventanas. -Cuánto tiempo. Hasta que sea burra!!

Al buen tiempo, disfrutarlo! Que los problemas vienen solos. Como le pasó al bebe de mi vecina que se trago una moneda de 2€ y estaba ingresado en San Juan de Dios. Le preguntaron al doctor como se encontraba -Igual, sin cambio.

Al mal tiempo, un buen abrigo! Como decía mi madre que nació en Benate, un pueblo precioso de Jaén: aunque nos tapemos estamos bien abrigados.

Recuerdo cuando podíamos salir los fines de semana. Que tiempos más felices!! El último le dije a mi querida esposa o mujer, o pareja, o compañera (es que después de 40 años de casados ya no sé lo que es) -¿este finde nos vamos solos? -vale! contesto -Pues hasta el lunes! - Esto no tiene gracia. Dime algo con amor. -Amortiguador, le dije. Que malo!!

Yo tengo que ser alérgico al vino, me bebo un par de litros y me sientan mal. Se lo explique al médico y me preguntó ¿a que vino? A la consulta, le dije. Malísimo!

Al mal tiempo, a joderse! Ya solo nos quedaba los ocupas. Teniendo una administración que proporciona vivienda para las personas sin recursos. Teniendo viviendas asequibles en el mercado para todos/as los jóvenes. Habiendo dignos trabajos para todas las personas con unos buenos sueldos. No lo entiendo. ¿qué necesidad hay de ocupar? Con lo fácil que es elegir una buena vivienda a un buen precio y poder pagarla. Y es que dinero hay. Hay tanto que algunos se los llevan, otros tienen muchísimos. Sobra tanto que podemos presumir de un sistema sanitario con muchos recursos humanos y tecnológicos, eficaz que ha podido tratar a nuestros mayores como se merecen. ¿a qué sí?

